

Утрѣ като ме бѣда прѣсрѣщне,
Кой ще на мене помогне?“
Па си стана — коне оседла,
Коне оседла — соколи прибра;
Бързо тръгна изъ равни друми
И си на коня тихо говори:
„Бързай, коньо, колко можешъ,
Дома си скоро да идемъ,
Дано си брата живъ заваримъ.“

* * *

Павелъ Петрана послуша,
Стори се Павелъ на умрѣлъ:
Катъ си на черга полегна,
На поясъ ржцѣ кръстоса;
Петрана го е прикрила
Съ бѣло платно ленено;
Доръ му свѣщица запали,
Дъсчени порти хлопнали,
Два сж соколи писнали,
Цѣлото дворе къннало —
Порти здраво затворени
Нѣма кой да ги отвори;
Скочи Петъръ, порти прѣскочи,
Съ коня падна въ равни двори;
Рипна послѣ отъ коня на земя,
Пусна коня самъ да ходи,
А той се мигомъ въ кжщи намѣри;
На срѣща му булка Петрана,
Че на нея той тихо продума:
„Стори ли, какво ти заржчахъ—
Да отровишъ моя милна брата?“
Петрана жално отвръща:
„Какъ да го, Петре, не сторя,
Като ми ти вѣрно заржча?
Павелъ си яде — издѣхна,
Той е вече студень, починалъ,
На него вече свѣщъ гори—догаря;
Иди — намѣри дюлгери —